

O rușine care li s-a întâmplat și altora

Joi, 6 aprilie 2006

Gili Cârstea

Confrunțați, direct sau indirect, cu întrebarea tulburătoare dacă au aflat de solia lui Dumnezeu pentru timpul nostru, sau dacă au făcut o alegere față de solia neprihăririi lui Hristos, răspunsul multora dintre noi pare să fie acesta: „Sunt adventist de o viață întreagă, am plătit zecime corect, am făcut lucrare misionară, binefacere, am luat sfânta cină în curăție de inimă și mă încred în lucrarea lui Hristos prin care am fost îndreptățit; Dumnezeu va ține cont de toate acestea.”

Sigur că El ține cont de toate acestea. Problema este că noi nu ținem cont de realitatea tulburătoare că și alții au păzit cu sfințenie toate acestea, dar s-au trezit în situația ciudată de a cere moartea lui Hristos cu ferma convingere că El este un mincinos.

Poporul nostru i s-a predicat ani de zile că problema căreia trebuie el să-i facă față ar fi cumva exigența unui Dumnezeu sfânt. Acesta și-a înconjurat împărăția cu un zid de standarde foarte înalte, și-a baricadat porțile de mărgăritar cu drugii de fier ai unei ortodoxii ferme și ne supraveghează cu ochiul scrutător al îngerilor raportori în vederea judecății finale. Lui i s-a dat de înțeles că scopul religiei este de a străpunge acest baraj formidabil ridicat de Dumnezeu și de a ajunge în împărăție, plus evitarea capcanelor pe care le-a presărat diavolul pe acest drum. El vede elementele închinării creștine ca fiind armele prin care el va reuși să evite toate capcanele și piedicile. Cam aceasta este imaginea multora despre lupta creștină.

Extrem de puțini sunt conștienți de adevăratul pericol, care vine dintr-o inimă „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea,” și nicidecum din pretențiile exagerate ale unui Dumnezeu sfânt. Toți suntem informați despre evenimentele majore ale nașterii, lucrării și morții Domnului Hristos, dar puțini se întreabă cum este posibil ca un popor atât de exigent cu sfințenia, care lua credința mult mai în serios decât noi astăzi, a fost în stare să ceară moartea Unsului lui Dumnezeu și să-L declare un făcător de rele.

Caiafa și colegii lui erau buni adventiști, păzitori ai sabatului, plătitori ai zecimii și așteptători înfocați ai venirii lui Hristos. Nu putea să le spună nimeni că religia lor s-ar putea dovedi o platformă formidabilă pentru orbire spirituală de cea mai bună calitate. Dar când s-au trezit față în față cu Hristos și adevărurile împărăției în puritatea lor, s-au transformat în

cei mai înverșunați vrăjmași ai Dumnezeului pe care declarau că Îl slujesc. Erau atât de siguri că stau de partea adevărului, încât au cerut ca sângele lui Hristos să cadă asupra lor și asupra copiilor lor.

Petru este un alt exemplu. El fusese extrem de favorizat, fiind alături de Domnul slavei și observând atent lucrarea și principiile împărăției. El este autorul faimoasei declarații că Isus este Fiul Dumnezeului Cel Atotputernic, Mesia Cel așteptat de popor. Credea că a văzut și a făcut suficient pentru Dumnezeu ca nimeni și nimic să nu-l clintească de pe drumul drept, inclusiv închisoarea sau moartea. „Noi am lăsat totul și Te-am urmat!” Dar Petru nu-și cunoștea inima. Deși credea despre el că este în stare să se ia de piept chiar cu diavolul pentru cauza lui Hristos, nu avea idee că se va lepăda de Hristos la simpla acuzație a unei femei de serviciu.

La fel s-a întâmplat în 1888. Frații descoperiseră adevăruri uimitoare despre legea lui Dumnezeu. Aveau „adevăr prezent” și confirmarea din partea Domnului că sunt poporul ales, preoția sfântă prin care Dumnezeu va da lumii ultima solie de avertizare. Dar când solia a venit, când Hristos S-a coborât la ei „în persoana mesagerilor Săi,” ei L-au tratat „la fel cum L-au tratat și iudeii.” Ei au repetat fără nicio ezitare sau bănuială „revolta lui Core, Datan și Abiram.”

Toate acestea au fost scrise pentru învățătura noastră. Ultimei generații i se va oferi o solie de har abundent pe care Scriptura o identifică a fi „solia îngerului al treilea” devenită la un moment dat „a celuiilalt înger” din Apocalips 18. Este o solie care se dezvoltă, avansează, crește, se modifică, dar păstrează elementele cheie ale soliei originale din 1888. Pericolul care ne pândește este acela ca, în timp ce aderăm cu toată inima la solia neprihănirii lui Hristos, să nu observăm că ea a crescut, s-a dezvoltat, devenind de nerecunoscut pentru ochii și inimile care nu au fost dispuse să crească alături de ea pe când se transforma în solia „celuilalt înger.” Vom fi confrunțați cu o solie necunoscută și ni se va părea că este falsă; nu seamănă cu ceea ce știam noi că este solia. Ne uităm la poza dragă nouă, când solia era un plod fără chip, și o confruntăm cu lucrul ciudat care ni se prezintă acum a fi acea solie. Nu o recunoaștem, și cea mai sigură soluție ni se pare respingerea ei. Ca situația să devină și mai complicată, alții prezintă cu ardoare solia în adevărurile ei începătoare, dând astfel impresia că ei sunt adevărații susținători ai ei, mesagerii autentici ai soliei de adevăr prezent.

Așteptăm ziua ispășirii. Trebuie să știm că în această zi „lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vântăile poporului Său, și va tămădui rana loviturilor lui” (Isa 30:26). Lucrarea de vindecare descrisă aici va fi produsă exact de dezvoltarea glorioasă a luminii despre neprihănirea lui Hristos. Slava lui Dumnezeu va lumina fiecare ungher al templului sufletului, dar nu se va mai găsi acolo nimic întinat. Locuința lui Dumnezeu va fi „fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta.” Înțelegerea nebuniei păcatului a venit progresiv, pe măsură ce sufletul a fost expus luminii adusă de Soarele neprihănirii. Curaj, credință, tărie de caracter, percepție spirituală, încredere în puterea lui Dumnezeu de a mântui „nu vin într-o secundă. Aceste daruri cerești sunt obținute printr-o experiență de ani de zile. Printr-o viață

de sfântă consacrare și aderare puternică la adevăr, copiii lui Dumnezeu își sigilează propriul destin” (SW 24 martie 1908).

Vine curând ziua când acest popor va fi expus unui test final. În timp ce Hristos anunță biserica despre lucrarea Sa finală de curățire a templului sufletului, Baal va legăna biserica în credința că lucrarea ispășitoare de pe cruce este tot ce contează, iar cei ce agită spiritele cu „ultimele raze de lumină” sunt amăgiți. El se prezintă ca un adept fervent al adevărilor noastre începătoare, și din această cauză mulți îl vor confunda cu Hristos.

Nimeni nu va suporta explozia de slavă manifestată în acea zi, dacă acum nu înaintează în slava crescândă a soliei îngerului al treilea. Adevărul este în mișcare. Toți cei care au încercat să facă stop-cadru în această mișcare s-au trezit, fără excepție, cu un idol scârbos așezat fără jenă în locul lui Hristos. Istoria este martoră a acestei tragedii, iar această rușine li s-a întâmplat și altora.

Cei care declară că așteaptă cu dor revenirea lui Hristos ar trebui să se întrebe serios dacă ei au ținut pasul cu solia îngerului al treilea, dacă au depășit „adevărurile începătoare” ale credinței noastre și L-au urmat pe Hristos în sfânta sfintelor, acolo unde natura umană și cea divină se întâlnesc.

Alternativa teribilă este nerecunoașterea lui Hristos în solia și solii Săi din ultima generație, crucificarea Lui și o luptă disperată împotriva luminii care va lumina pământul cu slava soliei „celuilalt” înger.